

ת"פ 17370/10/17 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו אלהוא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17370-10-17 מדינת ישראל נ' אבו אלהוא

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד אבו אלהוא

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד איהאב חלבי

ב"כ הנאשם: עו"ד עיסא אבו אלהוא

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ונהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

2. ביום 29.9.17 בסמוך לשעה 10:50 בשכונת רמות בירושלים, גנב הנאשם רכב מסוג "טויוטה קורולה" השייכת למתלונן. הנאשם שבר את החלון השמאלי אחורי של הרכב, פתח את הרכב, הצליח להניעו בדרך שאינה ידועה והחל בנסיעה, מבלי שהיה לו רישיון נהיגה, אשר פקע ולא חודש, עד שנעצר במחסום.

3. המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין שנים- עשר לשמונה- עשר חודשי מאסר בפועל ועתרה לגזור על הנאשם ארבעה- עשר חודשי מאסר בפועל, להפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה שתלוי ועומד לחובת הנאשם ולגזור עליו גם מאסר מותנה, פסילה בפועל ועל תנאי מקבל או להחזיק רישיון נהיגה וכן פיצוי למתלונן בגין הנזק שנגרם לרכבו. ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את הערכים המוגנים באמצעות העבירה, את מידת פגיעתה בציבור ואת עברו הפלילי של הנאשם.

4. ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, אשר בוצעו, על פי הנטען, מתוך לחץ כלכלי וסירוב של אביו לנישואיו. עוד הודגש כי מאז האירוע הנאשם נישא, הוא עובד ויש לו בית. נטען כי מדובר

בעבירה שבוצעה בצורה לא מתוחכמת במיוחד, המצויה ברף תחתון מבחינת חומרתה, ללא תכנון מוקדם וללא הסתייעות באמצעים מיוחדים. עוד הודגש כי הרכב הוחזר לבעליו באותו היום, וכי הנאשם הוא נהג מיומן שרישיון הנהיגה שלו פקע ולא חודש, וכי אין מדובר במי שנהג מבלי שקיבל מעולם רישיון. ב"כ הנאשם ביקש לגזור על הנאשם עונש מאסר קצר בלבד וכן ביקש להתייחס למאסר המותנה בדרך של פרשנות תכליתית מצמצמת, שאינה מאפשרת להפעילו. לחלופין ביקש להפעיל את המאסר המותנה בחופף לכל עונש שייגזר על הנאשם. ב"כ הנאשם תמך עמדתו בפסיקה והגיש גם את חוזה הנישואין של הנאשם ואשתו.

5. הנאשם בדברו האחרון תיאר כי היה עצור במשך חודשיים ולאחר מכן היה במעצר בית במשך שמונה חודשים. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו, אמר שביצע אותם כשהיה שתוי ולא בהכרה, אמר שלמד לקח וכי הכלא עשוי להרוס את חייו.

מתחם העונש ההולם

6. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת גניבת הרכב הם ההגנה על רכושו של הציבור, על פרטיותו ותחושת הביטחון שלו. הנהיגה ברכב גנוב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, יוצרת אף סיכון למשתמשים בדרך.

7. גניבת רכב היא תופעה שכיחה, הפוגעת לא רק בבעל הרכב עצמו, אלא שיש לה השפעה על הציבור כולו בדמות התייקרות דמי הביטוח לכלי רכב.

8. גניבת הרכב על ידי הנאשם דרשה תכנון מסוים מראש. מדובר בעבירה שבוצעה על ידי הנאשם עצמו, ללא שותפים, ללא שימוש באמצעים מיוחדים ובצורה פשוטה ולא מתוחכמת, אך כזו שגרמה נזק לרכב. עם זאת אין חולק, כי הרכב הוחזר לבעליו.

9. הנאשם נהג ברכב הגנוב במשך מספר דקות בשעת יום שבה הכבישים עמוסי מכוניות, עד שנתפס, מבלי שהיה בידו רישיון נהיגה. נהיגה ללא רישיון יוצרת סיכון ליתר משתמשי הדרך. במקרה דנן מידת הסיכון אינה גבוהה, שכן לנאשם היה רישיון בעבר, אשר פקע ולא חודש ואין מדובר במי שלא הוכשר לנהיגה כלל.

10. בחינת רמת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים שביצעו עבירות דומות עונשים הכוללים רכיב של מאסר בפועל לתקופות בינוניות, לצד רכיבי ענישה נלווים. ראו למשל רע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 12.3.17); רע"פ 1052/17 **ג'בארין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 14.3.18); רע"פ 7577/17 **נסראללה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 24.12.17); רע"פ 2011/10 בדרך נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 12.4.10); עפ"ג (מרכז) 56501-01-13 בורקאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 1.10.13); ת"פ (ירושלים) 11874-09-13 מדינת ישראל נ' ג'ראדאת (פורסם בנבו 31.12.13).

11. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין שמונה לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל, ולצדד מאסר על תנאי, קנס, פיצוי לקורבנות העבירה ופסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

העונש המתאים לנאשם

12. הנאשם בן 26. אשקול לזכותו את גילו הצעיר ואת העובדה כי נישא זה לא מכבר, הקים בית ומקיים אורח חיים תקין במישור המשפחתי והתעסוקתי. כן אשקול לקולא את הודאת הנאשם בעבירות מבלי שהובטח לו דבר, שבצדה חיסכון בזמן שיפוטי וקבלת אחריות על המעשים. קבלת האחריות מגלמת בתוכה הכרה בפסול שבהם ומפחיתה, במידה מסוימת את הסיכון להישנותם.

13. מנגד יש לשקול את העובדה כי לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות בעבירות סיכון חיי אדם, התפרעות, עבירות נשק והחזקת סכין. הנאשם ריצה עונש מאסר בפועל בן שמונה- עשר חודשים בגין הרשעתו בעבירות הביטחון. בגזר דין זה, הוטל על הנאשם גם עונש מאסר מותנה בן שמונה חודשים על כל עבירה מסוג פשע. המאסר המותנה הוארך על ידי בית משפט השלום בירושלים במסגרת גזר דין שניתן בעניינו של הנאשם ביום 1.2.17 בגין הרשעתו בעבירת החזקת סכין.

14. ב"כ הנאשם טען, כי המאסר המותנה אינו בר הפעלה, בשל כך שהוטל בצורה גורפת על כל עבירת פשע. נטען כי לנוכח העובדה שהנאשם הורשע באותו מקרה בעבירות ביטחון, יש לפרש את המאסר המותנה פרשנות תכליתית, ולקבוע כי כוונתו של בית המשפט שגזר את העונש המותנה הייתה למנוע מהנאשם לבצע עבירות דומות לאלה שבהן הורשע באותה עת. אין בידי לקבל טענה זו, העומדת בסתירה ללשונו הברורה והמפורשת של גזר הדין. הגם שבית המשפט יכול היה להגביל את התנאי לעבירות ביטחון או אלימות או עבירות אחרות, הוא בחר שלא לעשות כן, ומשכך, יש להתייחס להוראת התנאי כלשונו ולהפעיל את העונש המותנה. עם זאת, העובדה שהמאסר המותנה נגזר בעקבות הרשעתו של הנאשם בעבירות שאינן עבירות רכוש, תקבל ביטוי באופן הפעלת התנאי, אשר ירוצה בחלקו בחופף לעונש שאגזור.

15. מאז שנגזר עונש המאסר המותנה ועד ביצוע העבירה חלף פרק זמן של כחמש שנים, דא עקא שבתוך תקופה זו הוארך המאסר המותנה על ידי בית משפט השלום, בגזר דין שניתן כחצי שנה לפני ביצוע העבירה בתיק הנוכחי. עונש מאסר מותנה שהפך לחב הפעלה לא מנע מהנאשם מלחזור ולבצע עבירה בחלוף חודשים ספורים בלבד מאז שהוארכה תקופת התנאי.

16. אמנם אין בעברו הפלילי של הנאשם הרשעות קודמות בעבירות רכוש, ואולם העובדה כי הנאשם לא הורתע מהליכים משפטיים שנוהלו נגדו בגין מעורבותו בעבירות פליליות, לא הורתע מעונש מאסר בפועל שהוטל עליו ואף לא מקיומו של מאסר מותנה חב הפעלה, מחייבת שקילת שיקולים של הגנה על הציבור והרתעה אישית, שיבואו לביטוי בקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

17. לנוכח האמור לעיל, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתית המתחם, ואני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. אחד- עשר חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 29.9.17 עד יום 20.11.17.

ב. עונש המאסר המותנה בן שמונה חודשים שנגזר על הנאשם ביום 3.12.12 בת"פ 13757-04-12 של בית המשפט המחוזי בירושלים, ואשר הוארך למשך שנתיים במסגרת גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים מיום 1.2.17 בת"פ 9311-12-15 יופעל כך, שארבעה חודשים ממנו יצטברו לעונש המאסר שנגזר וארבעה חודשים ירוצו בחופף לו.

בסך הכל ירצה הנאשם עונש של חמישה- עשר חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ג. חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירה מסוג פשע לפי פרק יא' לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ד. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירה מסוג עוון לפי פרק יא' לחוק העונשין התשל"ז-1977 למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק.

ה. שישה חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה. הנאשם יפקיד את רישיונו עם שחרורו ממאסר.

ו. ארבעה חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבר עבירה של נהיגה ללא רישיון.

ז. פיצוי למתלונן, עד תביעה 1 בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.11.18.

18. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ט, 16 ספטמבר 2018, בנוכחות הצדדים.